

Hồi 3

Theo dõi dò thám vào cấm địa

Mã Lộc trại.

Đó là một thị trấn khá phồn vinh nằm trên bờ phải thượng phái Bình Giang.

Máu! Từng vũng tươi đã cô đặc Dầu! Những chiếc đầu người được xếp ngay ngắn thành bốn hàng trên nền đá đại sảnh, mỗi hàng tám chiếc, tổng cộng ba mươi hai chiếc, trong số nam nhiều hơn nữ, già trẻ lẫn lộn.

Hai cánh cửa to đại sảnh mở toang, mỗi bên thạch đôn có một đại hán áo xanh ngồi bất động, tay cầm một ngọn đao sáng loáng, mũi đao hướng lên trên, máu tươi nhuộm đỏ tấm chắn bảo vệ tay.

Hai đại hán áo xanh tuổi khoảng bốn mươi, mặt hướng ra sân vườn, hai mắt trợn trừng, râu tóc tua tủa, dáng vẻ rất ghê rợn.

Trong sảnh, ngay giữa có một chiếc bàn, trên là lư hương bốc khí nghi ngút.

Hai bên lư hương đều có một ngọn nến đang cháy, lửa nến lay động, phát ra ánh vàng yếu ớt, soi trên bức màn trắng phía sau bàn, càng thêm phần thâm lương bi thảm.

Rõ ràng đây là một linh đường, sau bức màn trắng hẳn là quan tài chứa tử thi.

Lúc này đã sau hoàng hôn, trăng lên đến trên ngọn liễu, ánh trăng âm đạm như đang điều phúng cho cảnh tượng thêm thâm lương và khủng khiếp này.

Đột nhiên, một bóng người nhanh như chớp hạ xuống trên mái nhà phía trước linh đường, ngay khi định phóng xuống linh đường, bỗng như phát hiện điều gì, vội nằm móp xuống mái nhà, nghiêng mặt nhìn xuống.

Quả nhiên, một bóng người như thể u linh xuất hiện, dường như từ sau linh đường lướt ra, thân pháp rất nhanh nhẹn, loáng cái đã đến trước linh đường.

Lúc này, người áo xanh nấp trên mái nhà dường như chưa phát hiện thảm cảnh trong đại sảnh, chỉ chú mắt theo dõi người vừa xuất hiện.

Chỉ thấy người ấy khấn xanh chít đầu, lụa đen che mặt, toàn thân áo đen, thoáng ngẩn người trước linh đường, rồi tha thướt đi vào trong sảnh.

Người áo xanh ẩn nấp trên mái nhà chỉ nhờ vào ánh trăng mờ nhạt, nhưng qua bóng lưng và tướng đi của người ấy cũng có thể khẳng định là một nữ nhân, và qua thân pháp lúc xuất hiện, người này còn là một cao thủ có võ công thượng thừa.

Lúc này, nữ nhân áo đen đã đi vào bên trong màn trắng, khoảng một khắc sau lại trở ra trước linh án, đưa tay lấy một nén nhang, đốt cháy bằng lửa nến, cắm vào lư hương, rồi quỳ lạy ba lạy, từ từ đứng lên.

Nữ nhân áo đen ra khỏi linh đường, tiện tay khép cửa đại sảnh lại, đưa mắt nhìn hai đại hán cầm đơn đao ngồi bất động trên hai bên thạch đôn, rồi đứng trên thềm đá ngửa mặt nhìn trăng, buông tiếng thở dài não ruột.

Người áo xanh trên mái nhà nghe tiếng thở dài đầy ai oán và thê lương của nữ nhân áo đen, biết là người này hẳn có quan hệ thâm hậu với những người đã chết ở đây.

Chỉ nghe nữ nhân áo đen lầm bầm:

- Đây là kiệt tác của ai...

Lúc này nữ nhân áo đen đang đối mặt với ngôi nhà phía trước, ánh trăng soi trên người, thấy rất rõ vóc dáng bà ta.

Người áo xanh trên mái nhà thầm nhủ:

- Nghe tiếng nói, nhìn dáng người, hiển nhiên đây là một người đàn bà trung niên, nhưng rất tiếc là không nhìn thấy mặt, không biết bà ta là gì của Lam bá phụ và Lam bá mẫu?

Bỗng, chỉ thấy nữ nhân áo đen hai vai động nhẹ, với thế Bình Địa Bạt Thông (nhỏ hành trên đất) tung mình lên mái đại sảnh, hai tay dang ra, nhẹ nhàng lướt đi như một cánh chim to, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm mịt mù.

- Bà ta là ai mà thân pháp đẹp thế nhỉ.

Người áo xanh trên mái nhà hết sức khâm phục khinh công của nữ nhân áo đen đã thi thố lúc rời khỏi, nhất thời đã quên mất mục đích đến đây.

Sau cùng, người áo xanh như đã nhận thấy có điều khác lạ, thầm nhủ:

- Tổng đà phái Bình Giang lừng danh giang hồ, cho dù đã tung ra toàn lực tâm thù cũng chẳng thể yên lặng đến thế này, hơn nữa, linh đường của chương môn nhân phụ phụ cũng chẳng thể không có người canh giữ...

Người áo xanh nghĩ đến đó, lại đưa mắt nhìn về phía cửa linh đường, chỉ thấy hai đại hán áo xanh như là người canh cửa cầm đao ngồi bất động, cảnh tượng ấy càng khiến chàng ngạc nhiên hơn, chả lẽ họ là người gỗ hay sao?

Chàng tiện tay gỡ một mảnh ngói, vung tay ném xuống trước cửa linh đường, “bốp” một tiếng vỡ nát, nhưng hai đại hán áo xanh vẫn ngồi yên như không hề hay biết.

- Sao liên tiếp mấy hôm nay Âu Dương Thu toàn gặp chuyện quái lạ thế này?

Không sai, người áo xanh này chính là Âu Dương Thu.

Sau khi mất dấu Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc tại cửa ra Ly Biệt câu, Âu Dương Thu đã thẳng đường đuổi đến Mã Lộ trại, nơi tọa lạc tổng đà phái Bình Giang.

Khi sắp đến Mã Lộc trại, chàng đã đuổi kịp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, lúc bấy giờ chàng vốn muốn hiện thân ra gặp họ, gạn hỏi sự thật về phụ thân, nhưng rồi chàng lại nghĩ, tuy mình được ăn Chu Quả, khí lực gia tăng mấy lần, nhưng võ công dù sao cũng có hạn, không phải địch thủ của họ, hiện thân ra chỉ thêm gây rắc rối mà thôi.

Thế nên, Âu Dương Thu quyết định bám theo hai người đến tổng đà phái Bình Giang, xem thử họ làm cho người sống chết đi, rồi làm cho người chết sống lại bằng cách nào?

Ngờ đâu khi vượt qua Bình Giang, rõ ràng trông thấy hai người lên trên một chiếc thuyền nhỏ đi về phía Mã Lộc trại, chàng vội thuê thuyền đuổi theo, nhưng khi đến bên kia bờ thì lại không thấy hai người xuống thuyền, bèn ngồi chờ đợi bên sông, mãi đến lúc chiều tối, vẫn chưa thấy hai người xuống thuyền, mới sinh lòng hoài nghi, tung mình lên thuyền xem xét, chỉ thấy thuyền phu ngủ ngáy như sấm, nào có bóng dáng của Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc?

Âu Dương Thu vỡ lẽ, biết mình đã bị đánh lừa, vội đến trang viện tổng đà phái Bình Giang, tin là hẳn sẽ gặp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, nào ngờ lại là nữ nhân áo đen cúng linh đường.

Lam Tâm Long phụ phụ là nhân vật lừng danh trên giang hồ, sau khi chết đồng đạo võ lâm đến cúng điệu là chuyện bình thường, điều khiến Âu Dương Thu thấy lạ là lúc này hai đại hán canh giữ linh đường hệt như người gỗ và sự yên lặng của cả tòa trang viện.

Âu Dương Thu mấy hôm nay liên tiếp gặp nhiều chuyện kỳ quái hung hiểm, khiến chàng đã can đảm hơn trước, bèn tung mình xuống sân vườn.

Chàng nhìn chột vào hai đại hán, bước đi về phía cửa sảnh, bỗng Chân vương phải một vật, lão đảo ngã sấp xuống đất, ngực đè lên một vật tròn cứng, giật mình kinh hãi, co chân đứng phắt dậy, tiện tay ôm lấy vật tròn lên, cúi nhìn xuống, thì ra là một đầu người hai mắt trợn trừng.

Cùng lúc ấy, bốn hàng đầu người và người vũng máu tươi trên nền đá hiện rõ trước mắt.

Âu Dương Thu hét lên một tiếng kinh hoàng, vứt bỏ đầu người trong lòng, liên tiếp thoái lui mấy bước, rùng mình nổi gai ốc.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần, gom hết can đảm sải bước đi về phía hai đại hán ngồi bất động, khi còn cách khoảng bốn năm bước, chàng thăm vận tụ công lực, bỗng tung mình lao tới, vung chỉ điểm vào huyệt Hậu Kết của đại hán bên phải.

Nào ngờ ngón tay chàng chạm vào chỉ cảm thấy lạnh ngắt, giờ mới biết là đại hán này đã chết từ lâu. Rồi lại vói thủ pháp tương tự điểm vào đại hán bên trái, cũng có cảm giác giống nhau, chàng mới yên tâm.

Xem ra thì hành động của chàng như là thừa thãi, nhưng không hẳn vậy, phải biết chốn giang hồ hiểm trá khôn lường, có rất nhiều sự việc xảy ra bất ngờ, chàng đã là con trai của hào sĩ võ lâm Âu Dương Hàn, tuy chưa từng có kinh nghiệm giang hồ, nhưng

bẩm sinh thông minh, và trong những ngày qua lại gặp nhiều hung hiểm, đã khiến chàng trở nên cảnh giác, huống hồ hai đại hán này lại chết ngồi.

Âu Dương Thu đã xác định hai đại hán canh cửa đã chết, giờ mới nhìn kỹ tướng mạo của họ, tuy chàng từng đến đây nhiều lần, quen biết người của phái Bình Giang chẳng ít, nhưng không biết hai người này là ai?

Qua vẻ chết hai mắt trợn trừng và râu tóc tua tủa của hai đại hán này, chàng chợt nhớ một điều, thầm nhủ:

- Lúc mình phát hiện phụ thân đã chết, chẳng phải cũng như thế này ư?

Nếu phụ thân đã chết thật, hẳn là chết bởi cùng một thủ pháp...

Nhưng dường như Bạch Tiên Nhi nói là phụ thân đã bị Tiêu Kim Kiêm và Bạch Khô Lâu bắt về Ma Thiết cung rồi, vậy thì kẻ giết người ở Đại Tuyết Sơn là ai?

Nghĩ đến vấn đề ấy, lòng Âu Dương Thu hoang mang và thắc mắc khôn tả.

Chàng định tìm ra nguyên nhân chết của hai đại hán này, nhưng khắp người họ không hề có thương tích và cũng không như bị trúng độc, điều này lại khiến chàng thắc mắc hơn.

Lúc này, Âu Dương Thu tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng chàng không có thời gian suy nghĩ kỹ, nhưng khẳng định những người chết này toàn là môn hạ phái Bình Giang, và rất có thể hung thủ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc kia.

Âu Dương Thu chợt nảy ra một ý định:

- Áo Diện Thiên Phật với ba chị em họ Lam nhất quyết nói là Lam Tâm Long phụ thân đã bị sát hại bởi chứng cứ là Hàn Mai Kiêm Lệnh, khiến chàng không sao biện bạch được, nhưng phụ thân chàng thật ra đã sát hại họ bằng cách nào thì lại không rõ. Hiện những người ở lại canh phòng của phái Bình Giang hiển nhiên đã chết hết, sao không nhân cơ hội này mở quan tài ra xem di dung của Lam nghĩa phụ và Lam nghĩa mẫu?

Nghĩ là làm, bèn mở cửa sảnh, trước tiên thắp ba nén nhang trước linh vị, quỳ xuống vái lạy, thầm khẩn:

- Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, hai vị ở chôn suối vàng có linh thiêng, nghĩa tử Âu Dương Thu xin mạo muội mở linh cửu, bái thị di dung.

Khẩn xong dập đầu lạy ba lạy, đứng lên đưa tay lả ngọn nến trên linh án, vòng qua hương án, vén màn trắng lên, quả thấy hai cỗ quan tài đặt song song nhau.

Âu Dương Thu tuy đã quyết định mở quan tài, nhưng khi hành động thì lại không khỏi tim đập dữ dội, toàn thân nổi gai ốc. Tâm lý sợ tử thi đó là lẽ thường tình, huống hồ chàng chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm.

Trải qua một hồi sợ sệt và hồi hộp, sau cùng Âu Dương Thu cũng đã lần lượt đẩy mở hai chiếc nắp quan tài.

Khi chàng cầm ngọn nến dưới đất lên, chú mắt nhìn vào quan tài, thật không ngờ, chỉ thấy nghĩa phụ và nghĩa mẫu hai mắt khép hờ, môi nhòe cười hết sức khoan thai, hệt

như đang trong giấc ngủ êm đềm, chỉ có điều là ngưng thở mà thôi, nếu không xem xét kỹ, hẳn không tin là họ đã chết từ lâu.

Nhìn di dung nghĩa phụ và nghĩa mẫu, Âu Dương Thu bỗng nghĩ đến tình thương của hai người đã dành cho mình lúc sinh tiền, bất giác mũi lòng, nước mắt tuôn rơi.

Một hồi rất lâu, chàng mới ngưng khóc, đẩy nắp quan tài trở lại.

Ngay khi ấy, bỗng nghe ngoài sảnh có tiếng gió, Âu Dương Thu chợt động tâm, vội thổi tắt ngọn nến trên tay, móp người xuống, vén màn nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy hai bóng đen to lớn đáp xuống ngoài cửa sảnh, mỗi người cắp lấy một đại hán đã chết, loáng cái đã biến mất.

Âu Dương Thu qua khinh công biết đó là hai cao thủ võ lâm, thắc mắc thầm nhủ:

- Họ mang hai tử thi đó đi làm gì thế nhỉ?

Sự nhớ lời nói của lão già tóc bạc:

- Công việc quan trọng hằng ngày là làm cho người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại...

Chàng mừng rỡ như gặp được báu vật, liền lao ra khỏi cửa đại sảnh, tung mình lên mái nhà, nhờ vào ánh trăng, vận hết nhãn lực nhìn quanh...

Chỉ thấy hai bóng người to lớn lúc này đang phóng đi trên mái nhà nhanh như tên bắn về phía sông Bình Giang.

Âu Dương Thu liền tức đuổi theo thầm nhủ:

- Họ hẳn là người của Ma Thiết cung.

Chàng nghĩ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc hẳn sớm đã rời khỏi sau khi giết xong người của phái Bình Giang ở lại canh phong trong tổng đà, chỉ cần đuổi kịp hai người to lớn này là tìm gặp được họ, mà dù là không gặp, đuổi theo hai người to lớn này trở lại Ly Biệt Câu thì cũng có thể lên vào Ma Thiết cung thám thính tin tức của phụ thân.

Lát sau, Âu Dương Thu đã đuổi theo ra khỏi Mã Lộ trại, đến bờ sông Bình Giang, nào ngờ hai người cao to đã mất dạng.

Chàng đứng bên bờ sông đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ đang xuôi dòng lướt đi như bay ở giữa sông.

Âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:

- Chẳng lẽ họ đã lên trên chiếc thuyền ấy rồi sao? Nhưng Ly Biệt Câu ở Đại Tuyết Sơn, lẽ nào họ đi ngược hướng? Vậy họ đi đâu thế nhỉ?

- Ôi, chỉ trách võ công mình quá kém cỏi, không thì sớm đã giáp mặt với Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, chỉ cần chế ngự được họ, còn sợ không bức bách ra sự thật hay sao? Nhưng võ công mình thế này, đừng nói là chế ngự hai người ấy, dù một chọi một e mình cũng chẳng phải là đối thủ...

Âu Dương Thu đi qua đi lại trên bờ sông, lẩm bẩm nói một mình, ý định trở lại Ly Biệt Câu khó thể thực hiện được nữa.

Chàng thờ thần nhìn dòng nước trôi đi, lòng nào nề xót xa than thảm:

- Vạn vật đều có chỗ nương tựa, có nơi trở về, vậy mà Âu Dương Thu nhà ta nhà tan cửa nát, lại bị người trong võ lâm bắt dung, tiền đồ đầy chông gai, tương lai rồi sẽ ra sao? Phụ thân sống chết chưa rõ, địa điểm Ma Thiết cung khó tìm, mình biết tính sao đây?

Bỗng, chàng cảm thấy trời đất bao la, người đời xấu ác và mình thật nhỏ bé vô dụng.

Âu Dương Thu mất mẹ từ thuở bé, khi hiểu chuyện nghe phụ thân nói là sau khi hạ sinh chàng mẫu thân đã ngã bệnh qua đời, nên chàng chẳng có chút ấn tượng gì về mẫu thân, trong đầu toàn là hình bóng của phụ thân.

Phụ thân là người thân yêu duy nhất trên cõi đời này của chàng, nhưng chàng đã mất ông rồi. Ngoài ra phải kể là nghĩa phụ và nghĩa mẫu thương yêu chàng hơn hết, nhưng nay thì hai người cũng đã qua đời rồi. Âu Dương Thu thờ thần suy tư dưới ánh trăng, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong lòng, dĩ vãng khiến chàng phấn khởi và cũng khiến chàng khiếp sợ.

Sau cùng, chàng lẩm bẩm:

- Trời hỡi! Âu Dương Thu này không còn gì nữa, mình là một người cô đơn nhất, đáng thương nhất trên cõi đời này... Đúng rồi, mình phải trở một người cô đơn nhất... và là một người cô đơn đặc biệt nhất khắp thế gian.

Mấy hôm sau, tại huyện Vân Long, Thiểm Tây đã xuất hiện một thiếu niên đầu đội nón rơm rộng vành, che khuất nửa phần mặt, mình mặc võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, băng qua đại lộ tấp nập người, đi vào một lữ điếm hạng trung.

Điếm tiểu nhị tiến ra đón, cười giả lả nói:

- Khách điếm này có phòng thượng hảo hạng, tiếp đãi chu đáo, xin hỏi khách quan...

Thiếu niên áo xanh kéo nón xuống thấp hơn, ngát lời:

- Trong điếm có món ăn gì, cứ mang vào trong phòng.

Điếm tiểu nhị thấy thiếu niên áo xanh này như sợ bị người trông thấy mặt, bất giác trong lòng do dự, nhưng vì thiếu niên này mặc võ phục, biết là người trong giang hồ, nên cũng không dám có thái độ lạnh nhạt, ha hả cười nói:

- Vậy thì xin mời khách quan theo tiểu nhân vào đây.

Đoạn đi trước dẫn đường, đưa thiếu niên áo xanh vào nội viện.

Lát sau, thiếu niên áo xanh đã được đưa vào một gian phòng mát mẻ cỡ trung bình, chàng quay lưng về phía điếm tiểu nhị nói:

- Hãy mau đi mang cơm và thức ăn đến đây, nhớ là khi nào mang đến, chỉ cần gõ cửa không cần mang vào, tại hạ tự lấy được rồi.

Điếm tiểu nhị vâng dạ liền liền, quay người ra khỏi phòng.

Thiếu niên áo xanh đóng cửa lại, điếm tiểu nhị ngoảnh lại nhìn, rất lấy làm lạ nhưng cũng chẳng nói gì, đi nhanh ra ngoài.

Lát sau, điếm tiểu nhị trở vào, bưng theo một chiếc hộp, trên đựng hai món một canh và một bát com trắng, đưa tay gõ cửa phòng, chỉ nghe vị khách nhỏ trong phòng nói:

- Hãy để xuống trước cửa được rồi.

Thế là, điếm tiểu nhị ấy không còn thấy mặt vị khách nhỏ nữa, hai bữa ăn trưa và tối đều như vậy cả.

Hiện đang là đời vua Chính Đức triều Minh, thiên hạ thái bình, đạo tặc không dám lộng hành, bá tánh an cư lạc nghiệp nên cử chỉ và hành động của thiếu niên áo xanh tuy khác lạ, nhưng cũng không khiếm điếm gia hoài nghi.

Thế nhưng, thiếu niên áo xanh ấy mở cửa lấy thức ăn đã nhắc thấy một chuyện rất khả nghi, bèn vội vã ăn xong bữa tối, mặc nguyên y phục nằm xuống giường, mắt nhắm lại suy tư.

Thì ra gian phòng của chàng nằm ở phía bắc, cửa hướng nam, lúc mở cửa lấy thức ăn trời đã hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực một góc trời trông rất ngoạn mục, khiến thiếu niên áo xanh chân trong chân ngoài, đứng ngắm một hồi.

Ngay khi chàng thu ánh mắt trở về, vừa định đi vào phòng, bỗng nhắc thấy điếm tiểu nhị dẫn hai thiếu niên thư sinh anh tuấn đều chít khăn nho sĩ, mình mặc áo trắng ngà đi đến.

Thiếu niên áo xanh này là Âu Dương Thu, chàng thấy hai thiếu niên thư sinh này rất quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu Chàng chợt động tâm, sợ bị người nhận ra sẽ sinh rắc rối, làm lỡ hành trình, vội đi vào phòng.

Nào ngờ chàng vừa định khép cửa bỗng nhắc thấy một gương mặt trắng rất đậm tà từ trong cánh cửa hé mở của một gian phòng bên trái thò ra, trên gương mặt ấy có đôi mắt tuy nhỏ bé nhưng sáng quắc, đôi mắt đậm tà ấy cũng đang chăm chăm nhìn vào hai thư sinh anh tuấn kia và trên khóe môi nở một nụ cười thềm thường và tự đắc.

Âu Dương Thu thắc mắc tự nhủ:

- Người này sao lại nhìn hai thư sinh ấy với ánh mắt như vậy thế nhỉ?

Chàng tuy không tìm được từ ngữ thích đáng để hình dung ánh mắt ấy, nhưng chàng có thể quả quyết ánh mắt ấy như là mèo thấy cá tươi vậy Âu Dương Thu lúc này nằm trên giường, nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi tại vì sao một người đàn ông gặp hai thư sinh anh tuấn mà lại có ánh mắt lạ lùng như vậy?

Chàng nghĩ đến đó, tư duy lại trở về với hai thiếu niên tuấn tú như đã từng quen biết kia.

Họ là ai? Đã từng gặp ở đâu?

chàng lặp đi lặp lại hai câu hỏi ấy trong đầu, bất giác trời đã canh một.

Bỗng, phòng bên cạnh loáng thoáng như có tiếng khóc thút thít, vì vách phòng bằng ván mỏng nên nghe thấy rất rõ.

Tiếng khóc vang lên không bao lâu thì bị một tiếng nói khác khẽ khuyên ngăn nín dứt. Nhưng ngay khi ấy, chàng bỗng nghe trong gian phòng bên trái vang lên tiếng nữ nhân cười lẳng lơ nói:

- Gã trọc kia, ngươi khỏi phải sử dụng cách thức hèn hạ ấy, bản cô nương chiến trận nào mà chưa từng trông thấy? Vào mau đi, bản cô nương đã chờ lâu rồi đây.

Tiếp theo là tiếng mở cửa sổ vang lên, trong phòng lại vang lên tiếng một người đàn ông cười dâm dăng nói:

- Cô nương của ta ơi, trông nàng tuổi chưa bao lớn, chẳng ngờ là người trong giới này.

Tiếng thiếu nữ lại cười lẳng lơ nói:

- chuyện ngươi không ngờ còn nhiều lắm, đã tìm đến bản cô nương hẳn là cũng có chút bản lĩnh, nếu ngươi mà không làm thỏa mãn bản cô nương, hãy coi chừng cái đầu của ngươi đấy.

Người đàn ông lại buông một chuỗi cười dâm dăng:

- Cô nương yên tâm, đây là chuyện Dĩ Hồ Thiên hết sức độc đáo, vạn nhất cô nương không chịu nổi thì lên tiếng báo, chúng ta có thể tạm ngưng.

Thiếu nữ lại buông một chuỗi cười lẳng lơ nói:

- Ngươi chớ quá tự phụ trước, vạn nhất ngươi giữa chừng bỏ cuộc thì chớ trách bản cô nương thủ đoạn tàn ác.

Người đàn ông như vỡ ngực nói:

- Hoa hòa thượng này tuy võ công tầm thường, nhưng về chuyện này thì thiên phú khác thường...

Thiếu nữ cười khẩy nói:

- sao ngươi nói không thế này? Bản cô nương đang chờ ngươi thực hành đây.

Sau một hồi cười dâm dăng, trong phòng bắt đầu có tiếng động.

Âu Dương Thu chưa biết nhiều về chuyện nam nữ nên không hiểu mấy về cuộc đối thoại của hai người, họ không phải bạn bè mà cũng chẳng phải là thù địch, nhất là tiếng nói thiếu nữ lại càng nghe rất quen.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng bước xuống giường, những nhẹ kéo mở cửa sổ, sau đó khép lại, lách người đến bên cửa sổ phòng kế cận, thì triển Bích Hồ Công dán người dưới mái hiên, với thể Đảo Quả Kim Câu (móc vàng treo ngược), chọc thủng một lỗ trên giày cửa sổ, kê mắt nhìn vào phòng.

Liền tức, chàng toàn thân huyết mạch căng lên, hai mắt rục rịch sát khí khiếp người.

Thì ra trong phòng có một đôi nam nữ, hai người đều không một mảnh vải che thân, đang ôm chặt lấy nhau trên giường.

Người đàn ông cúi thấp đầu không trông thấy mặt, nhưng thiếu nữ chính là Bạch Tiên Nhi mà chàng đã gặp tại Ly Biệt Câu.

Âu Dương Thu thấy cảnh ấy, chàng lại có một nhận xét khác về loài người, đó là không thể xét người qua tướng mạo, Bạch Tiên Nhi đẹp tựa thiên tiên, trông hãy còn là một thiếu nữ chưa hiểu đời, nhưng ai ngờ nàng ta lại là một dâm nữ vô sỉ đến vậy?

Chàng bất giác bưng lửa giận, vừa định phá cửa sổ xông vào, bỗng nghe một tiếng quen thuộc nói:

- Bé con, hai người này hãy giao cho lão phu xử lý, ngươi hãy đến gian phòng bên phải mà lo liệu chuyện ngươi phải lo liệu, kẻo không còn gì nữa.

Âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:

- Gian phòng bên phải sao lại có chuyện mình phải lo liệu thế nhỉ?

chàng còn đang lưỡng lự, tiếng quen thuộc lại nói:

- Nhanh lên, Tiết Trúc Tự có rất nhiều dâm tặc đến đây, họ võ công đều chẳng kém, ngươi hãy cẩn thận.

Âu Dương Thu đã biết người đó là ai, bèn vận chân khí, phóng nhanh đến gian phòng bên phải.

Chàng vẫn thi triển Bích Hồ Công dán mình dưới mái hiên đưa mắt nhìn vào phòng, giận đến mức suýt nữa thét lên.

Chỉ thấy hai người trắng nõn lỏa lồ nằm trên giường, một người đàn ông to khỏe mạnh, đầu trùm khăn xanh, cũng không một mảnh vải che thân, đang sờ mó một nữ nhân vóc dáng cao hơn.

Âu Dương Thu trong đời chưa từng thấy cảnh tượng dâm tà gớm ghiếc thế này, đồng thời cũng nhận ra người đàn ông này chính là người có gương mặt dâm tà đã thò đầu nhìn qua cửa lúc hai thiếu niên thư sinh đi vào.

Chàng lại nhìn kỹ hai nữ nhân trên giường, bất giác sững sờ, không còn dẫn nỗi nữa, cười khẩy nói:

- Thật là vô sỉ!

Vừa định quay người bỏ đi, bỗng nghe “vù” một tiếng, một vật xuyên qua cửa sổ bay ra, lướt qua bên tai chàng.

- Dâm tặc vô sỉ kia, muốn đánh hãy ra đây, bọn thiếu gia nhất định Âu Dương Thu chưa nói hết câu, người đàn ông trong phòng đã lao ra, trên mình chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Dâm tặc ấy dừng lại trong sân vườn, thấy thì ra là một thiếu niên tuổi chỉ mười lăm mười sáu, đã quấy phá chuyện đác thủ nhưng chưa hoàn thành của mình, bất giác bưng lửa giận, chẳng nói chẳng rằng, một chưởng bỏ ra.

Âu Dương Thu lách người tránh khỏi, lệ làng rút trường tiên bên lưng ra, thi triển ngay tiên pháp gia truyền, với chiêu Song Long Thám Ly (ngựa ô) phản kích ngay.

Gã dâm tặc chẳng ngờ thiếu niên trước mắt lại là con nhà võ, và càng không ngờ trên lưng chàng lại có một món binh khí lợi hại, chiếm hẳn thượng phong.

Trong một thoáng khinh xuất đã bị Âu Dương Thu chiếm hết ưu thế, phải vất vả lắm mới tránh được ngọn trường tiên như rồng bay rắn lượn của Âu Dương Thu.

Nhưng đầu sao y cũng là người võ công cao cường, biết đã gặp kình địch, không còn dám khinh xuất nữa, sau khi tránh khỏi thế tấn công của trường tiên, liền tức song chưởng liên tiếp tung ra, chưởng pháp ảo diệu, kinh lực hung mãnh, thân thủ quả bất phàm.

Âu Dương Thu không hiểu sao Lam Thái Cúc và Lam Thái Diệp lại trở nên dâm đẳng thế này, nhưng chàng khẳng định người này hẳn là một tên bại hoại võ lâm. Lúc này thấy đối phương sau một hồi phản Công tới tấp đã giành lại thế quân bình, bắt giác sát cơ bùng dậy. Lập tức, chàng thi triển chiêu Khô Thụ Bàn Căn (cây khô tróc gốc), trường tiên quét vào hạ bàn đối phương.

Gã dâm tặc thấy vậy, vội tung mình lên tránh, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, hai chân y vừa rời khỏi mặt đất, trường tiên của Âu Dương Thu đột nhiên rút nhanh về, biến chiêu Phong Tảo Lạc Diệp nhanh như chớp quét lên thượng bàn.

Gã dâm tặc vừa hạ chân xuống đất, bỗng nghe trên đầu gió vang ù ù, trường tiên đã quét đến, cả kinh thất sắc, vội nghiêng đầu sang bên, đồng thời song chưởng ngang ngực tổng thẳng ra.

Tuy y phản ứng nhanh, vừa kịp tránh khỏi, nhưng khăn xanh trên đầu cũng bị trường tiên quét bay, đồng thời Âu Dương Thu cũng bị chưởng phong đẩy lui hơn trượng.

Hai người đều chưa thọ thương, nhưng Âu Dương Thu đã nhận ra đối phương là một hòa thượng trọc đầu.

Âu Dương Thu trầm giọng quát:

- Dâm tặc, thật không ngờ ngươi là đệ tử Phật môn!

Vừa định vung trường tiên tấn công tiếp, hòa thượng đã cười khẩy nói:

- Tiểu tử, ngươi đã phá hoại hảo sự của Phật gia, ngày này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi.

Hòa thượng dâm tà ấy đã lửa giận xung thiên, vừa dứt lời, chỉ thấy y hai tay vươn ra, chân đứng thế không ngang không dọc, như đang vận tụ công lực độc địa gì đó.

Âu Dương Thu thấy vậy thảm nhủ:

- Đã muốn giết người thì phải tiên hạ thủ vi cường!

Đoạn liền chẳng nói chẳng rằng, trường tiên trong tay với chiêu Long Phi Phụng Vũ quét ra.

Đột nhiên có tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Thì ra là nghiệt tử Âu Dương Thu ở đây lộng hành, thật không ngờ người lại chưa chết trong Nhạn Lạc Giản.

Tiếng nói vừa dứt, trong sân vườn đã đáp xuống một hòa thượng áo xám, đồng thời phải trái sau trước đều đáp xuống bảy tám bóng người, bao vây Âu Dương Thu vừa mới vung trường tiên vào giữa...